

Prima instanță: Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) Judecător Jomiru-Niculiță V.
Dosarul nr. 3r-66/26 (2-25170079-02-3r-30012026)

DECIZIE

19 martie 2026

municipiul Chișinău

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ
al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:

Președintelui completului, judecătorul
Judecătorilor

Mîra Ghenadie
Bostan Angela și Ghedrovici

Nicolae

soluționând, fără ședință de judecată, recursul declarat de SRL „Terrecycling” împotriva încheierii Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) din 12 ianuarie 2026, adoptată în cauza de contencios administrativ, la acțiunea depusă de SRL „Terrecycling” către Inspectoratul pentru Protecția Mediului privind anularea actelor administrative,

CONSTATĂ:

Circumstanțele cauzei:

La 5 decembrie 2025, SRL „Terrecycling” s-a adresat cu acțiune către Inspectoratul pentru Protecția Mediului privind anularea procesului-verbal de control nr.PVIPM-2025-01489 din 10.10.2025 și a deciziei nr.5 din 06.11.2025 emisă în cadrul procedurii prelabile.

Concomitent cu depunerea acțiunii în contencios administrativ, reclamantul a solicitat *suspendarea executării procesului-verbal de control nr.PV-IPM-2025-01489 din 10.10.2025, în temeiul art.214 alin.(1) Cod Administrativ.*

În susținerea cererii de suspendare, reclamantul a indicat că, la caz, sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 214 alin. (2) coroborat cu art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, întrucât există atât suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului contestat, cât și un pericol iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea lui în continuare.

Atrage atenția reclamantul că solicitarea de suspendare a fost formulată încă în cadrul cererii prelabile depuse la 27 octombrie 2025, însă a fost respinsă prin decizia nr. 5 din 6 noiembrie 2025, decizie pe care o consideră, la rândul ei, afectată de nulitate, astfel încât suspendarea putea fi cerută instanței de contencios administrativ.

Pe fondul motivelor de suspendare, reclamantul a susținut că procesul-verbal de control a fost emis în cadrul unei proceduri viciate, fără respectarea dreptului la apărare, fără un control transparent și în prezența mai multor lacune procedurale, ceea ce ridică îndoieli serioase asupra legalității actului administrativ individual defavorabil. Totodată, a arătat că acel control inopinat a fost inițiat în contextul unei sesizări a Procuraturii Generale referitoare la preținse acțiuni ilegale în procesul de gestionare a deșeurilor periculoase, astfel încât menținerea caracterului executoriu al actului contestat ar crea riscul ca acesta să fie folosit drept temei probator pentru pornirea urmăririi penale.

Reclamantul a mai invocat că prejudiciul ar fi unul ireparabil, deoarece, în lipsa suspendării, procesul-verbal de control ar putea servi ca probă în procesul penal, inclusiv pentru inițierea urmăririi penale în baza art. 224 din Codul penal, ceea ce ar putea antrena consecințe grave pentru societate și factorii săi de decizie, precum percheziții, ridicări de documente și aplicarea unor măsuri preventive. În această logică, chiar dacă actul administrativ ar fi ulterior anulat la examinarea fondului, până atunci el și-ar produce efectele, iar urmările ar fi, în viziunea reclamantului, „catastrofale” și imposibil de reparat ulterior.

Pentru a întări această teză, reclamantul a invocat și jurisprudența CtEDO, arătând că executarea unui act administrativ contestat înainte de controlul judiciar poate afecta dreptul de acces efectiv la justiție și poate face necesară suspendarea pentru prevenirea prejudiciilor ireparabile.

Soluția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 12 ianuarie 2026, s-a respins cererea depusă de SRL „Terrecycling” privind suspendarea executării actului administrativ individual, formulată în cadrul acțiunii de contencios administrativ a SRL „Terrecycling” către Inspectoratul pentru Protecția Mediului privind anularea actelor administrative.

Calea de atac exercitată:

Exprimându-și dezacordul cu soluția instanței de fond, la 20 ianuarie 2026, SRL „Terrecycling” a declarat recurs, solicitând anularea încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 12 ianuarie 2026, cu pronunțarea unei noi încheieri, prin care să fie dispusă suspendarea actului administrativ - procesul-verbal de control nr.PV-IPM-2025-01489 din 10.10.2025 .

În motivarea cererii de recurs, partea recurentă a indicat în esență, că soluția primei instanțe este neîntemeiată și rezultă dintr-o interpretare eronată a cadrului normativ aplicabil, solicitând, în temeiul art. 243 alin. (1) lit. c) din Codul administrativ, casarea încheierii și adoptarea unei noi soluții prin care să fie dispusă suspendarea executării actului administrativ individual defavorabil – procesul-verbal

de control emis de Inspectoratul pentru Protecția Mediului, până la soluționarea definitivă a cauzei în fond.

În argumentarea recursului, recurentul a arătat că instanța de fond a respins cererea de suspendare reținând, în mod greșit, că nu ar fi fost demonstrate suspiciuni serioase privind legalitatea actului și nici existența unui prejudiciu iminent, în sensul art. 172 alin. (2) Cod administrativ. Or, în opinia recurentului, judecătorul a aplicat un standard de probă excesiv, specific examinării fondului, și nu celui aplicabil fazei provizorii a suspendării, unde este suficientă existența unor aparențe de nelegalitate și riscul unor consecințe grave și ireversibile. S-a subliniat că suspendarea este o măsură provizorie, iar instanța nu trebuie să verifice legalitatea actului în profunzime, ci doar să constate existența unor dubii serioase, așa cum rezultă și din practica Curții Supreme de Justiție (deciziile nr. 3ra-70/2022 și nr. 3ra-7/2023), pe care instanța de fond ar fi ignorat-o.

Totodată, recurentul a criticat faptul că instanța a redus noțiunea de „prejudiciu iminent” la o simplă pagubă materială directă, fără a analiza efectele juridice complexe ale actului contestat.

Relevă recurentul că procesul-verbal de control constituie act administrativ executoriu, în sensul art. 171 alin. (4) Cod administrativ, și poate servi drept temei pentru inițierea urmăririi penale în baza art. 224 Cod penal, generând consecințe grave pentru societate, precum efectuarea de percheziții, ridicarea de documente, blocarea activității economice, afectarea reputației comerciale și expunerea administratorilor la măsuri procesuale, toate acestea fiind consecințe ireversibile care nu pot fi reparate ulterior prin anularea actului. Instanța nu ar fi analizat aceste riscuri, deși ele au fost invocate expres, ceea ce echivalează, în viziunea recurentului, cu o nemotivare a încheierii.

În continuare, susține că actul administrativ contestat este afectat de vicii grave de legalitate, indicând că în procedura de control ar fi fost implicate persoane care au participat anterior la soluționarea cererii prealabile, cu încălcarea art. 51–52 Cod administrativ, ceea ce atrage nulitatea absolută a actului. De asemenea, s-a invocat lipsa documentelor justificative care au stat la baza inițierii controlului inopinat, contrar art. 19 și art. 31 din Legea nr. 131/2012, precum și depășirea obiectului controlului, prin verificarea unor entități neincluse în delegație. Un alt argument esențial a fost că intimatul ar fi admis cererea de prelevare a probelor fără temei normativ concret și fără confirmare de laborator, cu încălcarea Legii nr. 209/2016. Potrivit recurentului, aceste elemente, chiar analizate sumar, sunt suficiente pentru a justifica suspendarea, însă instanța de fond nu le-a examinat deloc.

Prin urmare, recurentul solicită instanței de recurs să constate că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 172 alin. (2) și art. 214 Cod administrativ, respectiv existența unor suspiciuni serioase privind legalitatea actului și riscul producerii unor prejudicii grave și ireversibile, și să dispună suspendarea executării procesului-verbal de control până la examinarea definitivă a acțiunii în fond.

Potrivit fișei de repartizare a dosarului, la 30 ianuarie 2026, prin intermediul Programului Integrat de Gestionare a Dosarelor, recursul a fost repartizat spre examinare în mod automat-aleatoriu judecătorului raportor Ghedrovici Nicolae.

Respectând principiul contradictorialității, în conformitate cu prevederile art. 38 din Codul administrativ, înaintea emiterii unei soluții, participanților la proces li s-a oferit posibilitatea de a-și expune punctul de vedere.

Astfel, la 12 februarie 2026, Inspectoratul pentru Protecția Mediului a depus referința asupra cererii de recurs prin care a solicitat respingerea recursului și menținerea hotărârii instanței de fond.

Admisibilitatea recursului:

În conformitate cu art. 241 din Codul administrativ, „încheierile primei instanțe și ale instanței de apel pot fi contestate cu recurs, separat de hotărâre, în cazurile prevăzute de prezentul cod și de alte legi. Încheierile primei instanțe și ale instanței de apel care nu se contestă separat cu recurs pot fi contestate odată cu fondul, dacă prezentul cod sau alte legi nu prevăd pentru încheierile judecătorești nicio cale de atac. Pentru contestarea cu recurs a încheierilor judecătorești se aplică corespunzător prevederile cap. III din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva”.

Potrivit art. 242 din Codul administrativ, „recursul împotriva încheierii judecătorești se depune motivat la instanța de judecată care a emis încheierea contestată în termen de 15 zile de la notificarea încheierii judecătorești, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de judecată care a emis încheierea contestată transmite neîntârziat recursul împotriva încheierii judecătorești împreună cu dosarul judiciar instanței competente să soluționeze recursul”.

Prevederile art. 236 din cap. III în cartea a treia din Codul administrativ reglementează temeiurile de inadmisibilitate a cererii de apel, corespunzător prin prisma prevederilor art. 241 alin. (3) din Codul administrativ și cererii de recurs.

În conformitate cu prevederile art. 236 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, „instanța de apel examinează din oficiu admisibilitatea apelului. Dacă este inadmisibil, apelul se declară ca atare printr-o încheiere susceptibilă de recurs. Apelul (recursul) se declară inadmisibil, în special când: a) hotărârea în fond nu poate fi contestată cu apel; b) apelul este depus în mod repetat; c) apelul este depus de o persoană neîmputernicită; d) apelul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art. 232 alin. (1); e) motivarea apelului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (2); f) cererea de apel nu corespunde cerințelor stabilite la art.233 alin.(1) și (2) și art.234 alin. (1) și apelantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată”.

Completul judiciar stabilește că Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) a emis încheierea recurată la 12 ianuarie 2026, fiind notificată părții recurente la 14 ianuarie 2026 (f.d. 49). Prin urmare, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în

contencios administrativ apreciază recursul declarat de SRL „Terrecycling” la 20 ianuarie 2026, ca fiind depus în termenul prevăzut de Lege.

La fel, se reține că, recursul depus conține motivarea temeiurilor de fapt și de drept pe care recurentul își întemeiază pretențiile.

Totodată, se atestă că, Î.I. „Vlas Valentin” a prezentat dovada achitării taxei de timbru în sumă de 200 lei în conformitate cu prevederile art. 2 al Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023.

În condițiile descrise mai sus, în temeiul reglementărilor art. 233, 236, 241 din Codul administrativ, Completul specializat în materie de contencios administrativ concluzionează despre întrunirea condițiilor de admisibilitate a recursului declarat de SRL „Terrecycling”, motiv din care, recursul urmează a fi judecat în fond.

Aprecierea instanței de recurs:

Subsumând normele procesuale și starea de fapt constatată, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră recursul neîntemeiat și care urmează a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din considerentele ce urmează.

Conform art. 243 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ, „*examinând recursul împotriva încheierii judecătorești, instanța adoptă una dintre următoarele decizii: respinge recursul*”.

Alineatul (3) al aceluiași articol prescrie că, „*decizia prin care se soluționează recursul împotriva încheierii judecătorești se motivează în scris*”.

Din materialele cauzei rezultă că, la 5 decembrie 2025, SRL „Terrecycling” s-a adresat cu acțiune către Inspectoratul pentru Protecția Mediului privind anularea procesului-verbal de control nr.PVIPM-2025-01489 din 10.10.2025 și a deciziei nr.5 din 06.11.2025 emisă în cadrul procedurii prealabile.

Concomitent cu depunerea acțiunii în contencios administrativ, reclamantul a solicitat, în scopul asigurării acțiunii, ***suspendarea executării procesului-verbal de control nr.PV-IPM-2025-01489 din 10.10.2025, în temeiul art.214 alin.(1) Cod Administrativ***

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 12 ianuarie 2026, s-a respins cererea depusă de SRL „Terrecycling” privind suspendarea executării actului administrativ individual.

Exprimându-și dezacordul cu soluția instanței de fond, la 20 ianuarie 2026, SRL „Terrecycling” a declarat recurs, solicitând anularea încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 12 ianuarie 2026, cu pronunțarea unei noi încheieri, prin care să fie dispusă suspendarea actului administrativ - procesul-verbal de control nr.PV-IPM-2025-01489 din 10.10.2025 .

Instanța de recurs, stabilind starea de fapt și de drept, verificând în raport cu prevederile cadrului legal pertinent legalitatea și temeinicia încheierii primei instanțe,

constată că aceasta este întemeiată, or, potrivit art. 3 din Codul administrativ, „legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înlăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept”.

În corespundere cu art. 214 alin. (1)-(4) din Codul administrativ, „suspendarea executării actului administrativ individual contestat poate fi solicitată de către reclamant instanței de judecată care examinează acțiunea de contencios administrativ. Instanța de judecată poate dispune suspendarea executării actului administrativ individual din motivele prevăzute la art. 172 alin. (2). Pentru probarea faptelor, participanții, în locul prezentării probelor obișnuite, pot depune o declarație pe propria răspundere. Instanța de judecată decide cu privire la suspendarea executării actului administrativ individual printr-o încheiere susceptibilă de recurs, fără citarea participanților la proces. Dacă consideră necesar, instanța de judecată citează părțile pentru audiere în privința temeiniciei cererii de suspendare. Prevederile art. 177 alin. (2) din Codul de procedură civilă nu se aplică”.

În interpretarea corectă a normei enunțate, instanța de recurs reține că, prin reglementările art. 214 din Codul administrativ, legislatorul a stabilit ca garanție a asigurării legalității – suspendarea executării actului administrativ individual contestat.

Astfel, suspendarea reprezintă operațiunea de întrerupere temporară a efectelor juridice produse de un act juridic. Suspendarea actelor administrative reprezintă o garanție a asigurării legalității, ce intervine însă în cazuri de excepție, în situații limită. Ea are în vedere fie întreruperea vremelnică a producerii de efecte juridice (ceea ce înseamnă că actul era în vigoare) fie amânarea temporară a producerii de efecte juridice.

Potrivit Recomandării Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei nr. (89) 8 din 13 septembrie 1989 privind protecția provizorie acordată de instanță pe probleme administrative, atunci când o instanță este sesizată cu o contestație referitoare la un act administrativ, iar instanța nu a pronunțat încă o decizie, solicitantul poate cere aceleași instanțe sau unei alte instanțe competente să ia măsuri de protecție provizorie împotriva actului administrativ, că în decizia privind acordarea protecției provizorii solicitantului, instanța trebuie să ia în considerare toți factorii relevanți, inclusiv faptul că în cazul în care executarea actului administrativ este susceptibilă de a provoca daune și că acestea ar putea fi remediate cu dificultate și dacă există un caz prima-facie împotriva valabilității actului.

Din conținutul Recomandării abordate se desprinde că măsurile de protecție provizorie dispuse de către instanța competentă pot lua forma de suspendare a executării actului administrativ, în întregime sau parțial, prin care se dispune în totalitate sau parțial restabilirea situației care a existat la momentul adoptării actului administrativ sau la orice modificare ulterioară și de impunere asupra administrației a

oricărei obligații corespunzătoare, iar măsurile de protecție provizorie nu pot aduce în nici un fel atingere deciziei care urmează să fie luată de către instanța sesizată cu privire la contestarea actului administrativ.

Totodată, pentru a evita abuzurile nejustificate din partea reclamantului, judecătorului i se oferă posibilitatea de a aprecia întinderea și caracterul real, ireversibil al prejudiciului, a cărui producere iminentă este invocată de reclamant. Se mai reține că măsurile provizorii aplicate în fiecare caz separat de către instanța de judecată țin de substanța obiectului acțiunii. Instanța urmează să dispună măsura provizorie, care menține starea de fapt pe durata examinării cauzei, în circumstanțe în care în mod plauzibil există riscul unei pagube ireparabile.

Conform art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, „ *motivele suspendării sunt:*

a) existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil;

b) existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil”.

Din sensul normei enunțate, rezultă că legislatorul a stabilit că actul administrativ poate fi suspendat doar în două condiții care nu urmează a fi îndeplinite cumulativ, și anume: în cazul constatării existenței unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și/sau existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil.

În acest sens, instanța de recurs reține că, la dispunerea suspendării actului administrativ, urmează a fi constatate existența acelor temeieri necesare a fi întrunite, invocate prin lege.

La rândul său, atât existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil, cât și prejudiciul a cărui iminentă producere ar fi înlăturată prin suspendarea executării actului administrativ, trebuie să fie indicate și probate în concret, nu doar afirmate prin preluarea textelor de lege, așadar cert fiind instituită obligația probării faptului că existența acestor condiții nu se prezumă, ci trebuie dovedite de persoana lezată care a solicitat suspendarea executării actului administrativ.

Prin urmare, legislatorul a conferit instituției procesuale de suspendare a actului administrativ - un caracter preventiv, în scopul evitării efectelor vătămătoare ale actului a cărui legalitate este pusă în discuție, scop care nu ar fi putut fi atins în ipoteza în care norma s-ar fi referit doar la o pagubă actuală. De altfel, iminența pagubei cu toate că se prezumă, trebuie și dovedită de către persoana care a solicitat suspendarea executării actului administrativ, instanța de judecată urmând să aprecieze rațional cu privire la aceasta.

La caz, Completul judiciar reține că, prin procesul-verbal de control nr. PV-IPM-2025-01489 din 10.10.2025 s-a constatat că SRL „Terrecycling” a gestionat și depozitat circa 23,01 tone de deșeuri periculoase cu conținut de siliconi (silicagel),

ambalate în 118 butoaie, fără ca această categorie de deșeuri (cod 07 02 16*) să fie inclusă în autorizațiile de mediu deținute, fiind totodată reținută și modificarea neconformă a codului deșeurilor în cod 15 01 10*, precum și existența unor nereguli privind stocarea și proveniența acestora.

Astfel, analizând materialele cauzei în coraport cu cadrul legal analizat mai sus și argumentele recurentului invocate în vederea susținerii solicitării sale privind dispunerea suspendării executării actelor administrative, Completul de contencios administrativ concluzionează asupra faptului că instanța de fond corect a respins cererea cu privire la suspendarea executării procesului-verbal de control nr. PV-IPM-2025-01489 din 10.10.2025, deoarece în speță, existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual defavorabil și/sau existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ contestat, nu a fost argumentată și nici probată în regim suficient de obiectiv și convingător, or, sarcina probațiunii în acest sens revine nemijlocit recurentului.

Deci, cu referire la primul temei prevăzut de legislator - *existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea actului defavorabil*, Completul de judecată reține că, prin noțiunea de suspiciuni rezonabile privind legalitatea actului administrativ individual, se înțeleg acele circumstanțe de fapt, care ar convinge judecătorul că, actul administrativ individual ar fi ilegal, deoarece ilegalitatea propriu zisă a actului administrativ individual defavorabil, este un element de fond și se verifică doar în cadrul dezbaterilor judiciare.

Acest raționament, se desprinde din faptul că, ilegalitatea actului administrativ individual, este una din condițiile cumulative de admitere a acțiunii în contestare.

În privința acestei condiții de suspendare a executării actului administrativ individual defavorabil, rezultă că ilegalitatea actului administrativ individual, vizează două dimensiuni ale legalității, opusul ilegalității fiind legalitatea procedurală (formală) și legalitatea materială.

Totodată, pentru a înlătura chiar și temporar regula executării imediate a actului administrativ, prin suspendarea acestuia, instanța nu poate aprecia discreționar, arbitrar, necesitatea unei asemenea măsuri, ci doar prin raportare la probele administrate în cauză care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, fără a analiza pe fond conținutul actului administrativ.

În acest sens, se reține că, în susținerea cererii de suspendare, reclamantul a făcut trimitere preponderent la pretinse vicii de legalitate ale actului administrativ contestat, invocând caracterul nelegal al procedurii de control, lipsa unor documente justificative, pretinsa încălcare a dreptului la apărare, precum și riscul utilizării procesului-verbal ca mijloc de probă în eventuale proceduri penale, fără însă a prezenta probe concludente și obiective care să contureze, la nivel de aparență, existența unor suspiciuni serioase și rezonabile privind nelegalitatea actului administrativ individual defavorabil.

Totuși, aceste susțineri au fost formulate într-o manieră declarativă, fără prezentarea unor probe concludente care să demonstreze, la nivelul standardului de aparență a dreptului, că actul administrativ contestat este afectat de vicii evidente de legalitate, apte să răstoarne prezumția de legalitate de care acesta se bucură și să justifice intervenția instanței prin suspendarea executării sale.

Instanța de recurs observă că simpla invocare a unei pretinse nelegalități a actului administrativ, fără indicarea și susținerea acesteia prin probe pertinente și verificabile, nu este suficientă pentru a justifica dispunerea unei măsuri provizorii de suspendare, întrucât o asemenea abordare ar echivala cu golirea de conținut a prezumției de legalitate de care se bucură actele administrative și ar transforma suspendarea într-o regulă, iar nu într-o excepție, așa cum o consacră cadrul normativ aplicabil.

Subsecvent, cu referire la al doilea temei prevăzut de lege – existența pericolului iminent de producere a unui prejudiciu ireparabil – Completul judiciar reține că recurentul a invocat că menținerea caracterului executoriu al procesului-verbal de control ar putea conduce la utilizarea acestuia ca temei probator pentru inițierea urmăririi penale în baza art. 224 Cod penal, generând consecințe grave pentru societate, precum efectuarea de percheziții, ridicarea de documente, blocarea activității economice, afectarea reputației comerciale și expunerea administratorilor la aplicarea unor măsuri procesuale, toate acestea fiind apreciate de către recurent ca fiind prejudicii ireversibile, imposibil de reparat ulterior chiar în eventualitatea anulării actului administrativ contestat.

Instanța reține că prejudiciile invocate de recurent nu pot fi calificate drept prejudicii iminente și ireparabile în sensul art. 172 alin. (2) din Codul administrativ, întrucât acestea sunt eventuale, ipotetice și condiționate de intervenția unor factori exteriori voinței autorității emitente a actului administrativ contestat, precum inițierea unor proceduri penale de către organele competente, care nu rezultă în mod direct și automat din simpla existență a procesului-verbal de control.

Or, riscurile invocate de recurent, precum efectuarea de percheziții, ridicarea de documente sau afectarea reputației comerciale, nu sunt consecințe certe și imediate ale executării actului administrativ, ci eventuale efecte indirecte, dependente de aprecieri ulterioare ale altor autorități publice, motiv pentru care acestea nu pot fundamenta concluzia existenței unui prejudiciu iminent și ireparabil.

Mai mult, instanța reține că eventualele prejudicii de ordin patrimonial sau reputațional, chiar dacă ar surveni, sunt susceptibile de reparare prin mijloacele juridice prevăzute de lege, inclusiv prin anularea actului administrativ în cadrul examinării fondului și, după caz, prin valorificarea dreptului la despăgubiri, ceea ce exclude caracterul ireparabil al acestora.

În aceste circumstanțe, instanța de recurs reține că recurentul nu a demonstrat existența unor indicii suficiente care să răstoarne prezumția de legalitate de care beneficiază actele administrative contestate și nici existența unui prejudiciu ireparabil

care ar justifica suspendarea executării acestora până la soluționarea definitivă a litigiului.

La acest capitol, Completul judiciar precizează că, prejudiciul ireparabil presupune existența în cuprinsul actului vizat a unor dispoziții care prin aducerea la îndeplinire i-ar produce reclamantului un prejudiciu imposibil de înlăturare în ipoteza anulării actului, or, prevenirea unui prejudiciu ireparabil presupune evitarea unui prejudiciu material viitor și previzibil, care ulterior, după adoptarea hotărârii, nu ar putea fi îndeplinit.

Astfel, Completul judiciar reține că, instanța de fond corect a concluzionat că, în prezentul litigiu nu există nici motivul alternativ de suspendare prevăzut la art. 172 alin. (2) lit. b) din Codul administrativ - *existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil*. Aceasta, deoarece existența pericolului iminent de producere a unor prejudicii ireparabile prin executarea în continuare a actului administrativ individual defavorabil nu a fost argumentată și nici probată în regim suficient de obiectiv și convingător.

Completul judiciar subliniază că, în situația în care ilegalitatea actelor administrative contestate va fi constatată ulterior, reclamantul are posibilitatea de a solicita repararea integrală a prejudiciilor cauzate de autoritate.

Instanța de recurs menționează că, examinarea cererii de suspendare nu presupune prejudecarea fondului litigiului, instanța având numai posibilitatea de a efectua o cercetare sumară a apartenenței dreptului, deci motivele de prejudiciu ireparabil în sensul formulat și temeiurile de ilegalitate, în susținerea solicitării de suspendare a executării actelor contestate, care presupun cercetarea în profunzime a fondului cauzei, nu se circumscriu condiției referitoare la existența unui caz bine justificat, în acest sens, prin cererea de recurs declarată, recurentul nu a argumentat pretinsa ilegalitate a încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 12 ianuarie 2026.

Reieșind din cele expuse mai sus și ținând cont de faptul că soluția adoptată de instanța de fond este una legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către SRL „Terrecycling” au fost calificate de Completul judiciar ca fiind lipsite de suport probatoriu, instanța de recurs concluzionează despre faptul că recursul declarat este neîntemeiat, motiv din care acesta urmează a fi respins, menținând integral încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 12 ianuarie 2026.

În conformitate cu prevederile art. 243 alin. (1) lit. b), alin. (3) din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

DECIDE :

Se respinge recursul declarat de SRL „Terrecycling”.

Se menține încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 12 ianuarie 2026.

Decizia este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul
Ghenadie

Mîra

Judecătoria
Angela

Bostan

Ghedrovici
Nicolae